

UOHS0003VE8

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 602 00 Brno	
Došlo:	10-08-2009
Číslo:	UOHS-10/06/2009
Vyřadil:	Mgr. Veselý
Přílohy:	OSOBNĚ

62 Ca 37/2009-561

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **České dráhy, a.s.**, se sídlem Praha 1, Nábřeží L. Svobody 1222, zastoupený JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M. (C.J.), advokátem se sídlem Praha 1, Křižovnické nám. 2/193, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. UOHS-R 155/2008/01-5485/2009/310/MVr ze dne 6. května 2009, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. UOHS-R 155/2008/01-5485/2009/310/MVr ze dne 6. května 2009, **s e z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. UOHS-R 155/2008/01-5485/2009/310/MVr ze dne 6. května 2009, kterým bylo změněno předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení; žalovaný rozhodl tak, že žalobce se dopustil správního deliktu zneužití dominantního postavení, mimo jiné byla uvedeným rozhodnutím žalobci uložena pokuta ve výši 254 milionů Kč.

Žalobce s podáním žaloby navrhl, aby žalobě byl přiznán odkladný účinek; odůvodnění návrhu směřuje do výrokové části napadeného rozhodnutí ukládající žalobci pokutu. Svůj návrh žalobce odůvodňuje tím, že pokuta byla udělena za jednání žalobce při provozování nákladní dopravy, tu již ovšem žalobce neprovozuje a vykonává pouze přepravu osob, která je vysoce ztrátová. Žalobce tu poukazuje na výsledky svého hospodaření, dokládá provozní ztrátu za rok 2008 a odhaduje provozní ztrátu za rok 2009, argumentuje aktuálním negativním výsledkem hospodaření (ke dni

31.5.2009) a negativním dopadem celkové ztrátovosti žalobcovy činnosti do jeho cash flow, což je třeba kompenzovat ze žalobcových rezerv. Žalobce uvádí konkrétní částku, kterou měl k dispozici k 31.5.2009, jež nedosahuje měsíční potřeby na úhradu mzdových nákladů; tu také žalobce konkretizuje a argumentuje v tom směru, že buď by musel neplnit své smluvní závazky nebo odložit investiční výdaje. Obě varianty by přitom žalobci podle jeho argumentace způsobily újmu. Svoji argumentaci dokládá mimo jiné finančními výkazy ke dni 31.5.2009, Výkazem zisků a ztrát za účetní období končící ke dni 31.12.2008 a podnikatelským plánem pro rok 2009.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku; argumentuje mimo jiné tím, že přihlížení k finanční ztrátě by bylo rovno neoprávněné soutěžní výhodě tomu, kdo se nejméně přizpůsobil podmínkám existujícím na trhu, že žalobce nedokládá, a tedy neprokazuje, že není schopen opatřit si prostředky na zaplacení pokuty z jiných zdrojů (např. prostřednictvím úvěrového financování), a že z porovnání celkové ztráty žalobce (3,2 mld. Kč) a výše pokuty je zřejmé, že zaplacení pokuty nemůže ohrozit realizaci plánovaných investic ze strany žalobce. Žalovaný též proti vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku argumentuje dobou, která uplynula od vydání prvostupňového rozhodnutí žalovaného, kde byla pokuta uložena ve vyšší částce, a majetkovou účastí žalobce v jiných subjektech.

Odkladný účinek žaloby a podmínky jeho přiznání jsou upraveny v § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dle jen „s.ř.s.“). Podle odstavce 1 tohoto ustanovení podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak; pro tento případ přitom jinak stanoveno není. Podle odstavce 2 téhož ustanovení soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Přiznáním odkladného účinku se pak pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí, jak je podáváno z odstavce 3 téhož ustanovení.

Přiznání odkladného účinku je tedy vázáno na kumulativní splnění tří podmínek: první z podmínek by byla splněna tehdy, pokud by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, druhá z nich by byla splněna tehdy, pokud by se přiznání odkladného účinku nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a třetí podmínka je vázána na neexistenci rozporu s veřejným zájmem. Soud se tedy nejprve zabýval první ze shora uvedených podmínek, tj. otázkou nenahraditelnosti vzniklé újmy. Soud konstantně považuje za přiměřené interpretovat nenahraditelnost újmy coby budoucí absolutní neobnovitelnost výchozího stavu a zároveň absolutní nemožnost opatření plně kompatibilního substitutu či alespoň odpovídající peněžité náhrady takového substitutu pro případ, že postup žalovaného by rozhodnutím ve věci samé byl shledán nezákonným, to vše

s kritickými negativními důsledky pro subjekt navrhuující přiznání odkladného účinku. Taková absolutní nenahraditelnost právě uvedené intenzity by přitom musela být již v této fázi projednávání věci před soudem zřetelná a objektivní. O návrhu na přiznání odkladného účinku soud musí rozhodovat s vědomím základního smyslu tohoto institutu; tím není obecně aplikovatelné oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu, ale jde o mimořádný nástroj zabránění stavu, kdy by v důsledku výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu byla zásadním a nevratným způsobem negativně ovlivněna možnost faktického výkonu hospodářské činnosti konkrétního subjektu nebo ohrožena samotná jeho existence, a to ve fázi před uskutečněním soudního přezkumu. Poskytnutí odkladného účinku se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud jeho přiznáním ještě před rozhodnutím ve věci prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Na takové rozhodnutí je však třeba zásadně hledět jako na zákonné a věcně i procesně správné, dokud není předepsaným způsobem zrušeno. Přiznání odkladného účinku je proto odůvodnitelné toliko v ojedinělých případech splňujících zejména náročné kritérium existence nenahraditelné újmy.

Soud při svém rozhodování o žalobcově návrhu zohlednil výši pokuty, která byla žalobci uložena, a žalobcem tvrzenou a listinami prokazovanou jeho aktuální situaci a okolnosti aktuálního působení na trhu. Byla-li pokuta uložena ve výši 254 milionů Kč, pak jde o částku dosahující cca jedné třetiny disponibilních prostředků (podle prokázaného stavu ke dni 31.5.2009). Tyto prostředky je pak třeba vnímat pohledem žalobcových aktuálních platebních povinností a jejich důvodů, ovšem se zohledněním dalších skutečností. Na straně jedné je třeba zohledňovat charakter žalobce a jemu svěřené úkoly spočívající v dostatečném a bezpečném zajišťování dopravní obslužnosti v segmentu regionální i dálkové osobní dopravy, údaje o ztrátách za roky 2003 až 2008 i kumulované ztrátě žalobce při provozu osobní dopravy za rok 2008, jak ze žalobcem předložených listin vyplývá, o plánovaném objemu prostředků na opravy technologií, jak je rovněž podáváno z listin předložených žalobcem, stav nedofinancování zejména regionální dopravy a stav investic, jež byly plánovány pro rok 2009, z nichž převažující část tvoří platby za plnění již nakontrahované, jež souvisí s prováděním oprav eliminujících nejzávažnější rizika ohrožení bezpečnosti při provozu osobní dopravy, jak uvádí žalobce. Soud však nemá za dostatečně osvědčené, že okamžitá úhrada předepsané pokuty by při zachování obchodní morálky žalobce musela vést nutně k odkladu těch výdajů, které by se nutně projevíly v nesnižování rizika ohrožení bezpečnosti provozu nebo ve snížení úrovně dopravní obslužnosti, především v segmentu dopravy regionální. Není rovněž osvědčeno, že by okamžitá úhrada uložené pokuty podle napadeného rozhodnutí vedla k takové újmě na straně žalobce, jež by za aktuálního stavu žalobcova hospodaření nutně musela být přenesena na cestující. Dopad na žalobce vyvolaný okamžitou realizací povinnosti podle napadeného rozhodnutí tu tedy zřetelně a objektivně nemusí vyvolat ani rozumně předvídatelnou újmu spotřebitelům, ve vztahu k nimž by se okamžitý výkon rozhodnutí zahrnujícího povinnost k zaplacení pokuty tak exemplární měl projevit. Intenzita takového dopadu, objektivního a zřetelně dovoditelného, jež by mohla

odůvodnit přiznání odkladného účinku, tu tedy pro soud není zřejmá. Není ani důvodu, aby okamžitým zaplacením pokuty žalobce jakýkoli negativní dopad na cestující odůvodňoval. Soud sice nepovažuje za přílehavou argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobcově návrhu, podle které ztrátové hospodaření není okolností, která by měla vést k neuložení pokuty, resp. k uložení pokuty pouze symbolické, neboť v této fázi přezkumu nejde o posouzení toho, jak vysoká pokuta měla být uložena, ale zda okamžitě zaplacení uložené pokuty by vedlo k nenahraditelné újmě na straně žalobce, nicméně neosvědčení shora uvedených skutečností (nezbytných v daném případě pro přiznání odkladného účinku) soud dovozuje především z poměru celkové ztráty žalobcova hospodaření a výše pokuty (pokuta nedosahuje ani jedné dvanáctiny celkové ztráty žalobce), kdy dospívá k závěru, že v přímém důsledku zaplacení pokuty nemůže být žalobcova finanční situace vychýlena nikterak kritickým směrem nad současnou žalobcovu situaci. Nadto soud zohledňuje i celkové žalobcovo postavení v rámci podnikatelského seskupení, jehož je účasten. Soud totiž sice nepředpokládá, že by snad pokuta uložená žalobci měla být „hrazena“ z prostředků jiných subjektů, v nichž má žalobce majetkovou účast, nicméně není důvodu, aby se celé podnikatelské seskupení nemohlo, byť by se tak mělo stát dočasně, na eliminaci okamžité potřeby vyčlenění dostatku finančních prostředků na zaplacení pokuty, pokud by skutečně hrozil žalobci kritický stav atakující jeho samotnou činnost, podílet. Jde-li o model představitelný pro záchranu jednotlivého podnikatele v rámci širšího podnikatelského seskupení u „typických podnikatelů“, není důvodu od něj upouštět u podnikatele charakteru žalobce. Argumentuje-li tedy žalobce vlastní negativní finanční situací, pak soud nemůže ponechat bez zřetele, že žalobce má majetkovou účast v řadě subjektů (str. 34 „Podnikatelského plánu 2009“, str. 19 „Přílohy účetní závěrky za rok 2008“), jejichž hospodaření výsledky hospodaření výlučně žalobcova z pohledu aktuální žalobcovy situace významně relativizuje. Žalobce tedy není izolovaným podnikatelským subjektem, který by byl v řešení situace nastalé po právní moci napadeného rozhodnutí osamocen a na který by zaplacení pokuty mělo kritické důsledky, jež by splňovaly kritérium nenahraditelné újmy podle § 73 odst. 2 s.ř.s.

Soud je tedy dalek závěru, že by se subjektem v postavení žalobce mělo být pro jeho specifický charakter zacházeno snad jinak než s jinými soutěžiteli, tedy že by měl požívat v otázce správního trestání výhod jakkoli mírnějšího režimu; to je však otázkou přezkumu *in merito*. Při rozhodování o odkladném účinku podané žaloby soud zohlednil jiné skutečnosti: na straně jedné šlo o charakter žalobce daný především úkoly, jež mu byly k výkonu svěřeny (žalobce poskytuje dopravu osobní) a jeho doloženou aktuální finanční situaci a plánované výdaje, na druhé straně soud zohlednil poměr mezi výší uložené pokuty a celkovou ztrátou, již žalobce argumentuje, když nedovodil kritické zhoršení žalobcovy situace pro případ okamžité úhrady pokuty, a skutečnost, že žalobce není izolovaným subjektem nacházejícím se osamoceně v situaci, jež by se po zaplacení měla stát kritickou ve směru nutného omezení žalobcových aktivit či nutného zhoršení spotřebitelského komfortu.

pokračování

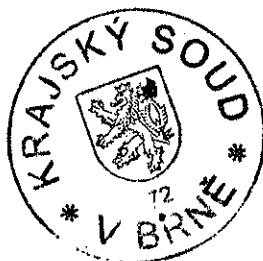
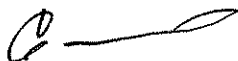
62 Ca 37/2009-563

Ze shora uvedeného tedy soud uzavírá, že není splněna podmínka nenahraditelnosti újmy podávaná z § 73 odst. 2 s.ř.s. Musí-li být přitom pro přiznání odkladného účinku všechny podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s.ř.s. splněny kumulativně, není za tohoto stavu důvodu se ke zbylým dvěma podmínkám vyjadřovat a soudu nezbývá, než návrh na jeho přiznání zamítnout.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s.ř.s.).

V Brně dne 4. srpna 2009

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu